

Soror Klara — Velenjska.

(Legenda.)

»dprle so mi žene
 »Redovnice svoj stan,
 Prostore posvečene,
 Kjer molijo ves dan;
 Razkazale svetišče,
 Vrtove polne rož,
 V podzemno pa grobišče
 Povêdi ti me, mož!«

Užgè cerkovnik svečo,
 Z gospico stopi v rov;
 A ta pred grobno ječo
 Ustavi hod njegov:

»Postoj! Glej to me mika!
 O, stori mi ljubav:
 Čegava je ta slika,
 In ta obraz čegav?
 Nebešk pogledov svit je,
 V srce mi sega, žgè.
 Ni-li nadzemske bitje
 Naslikano deklè?«

»»Gospica plemenita!
 Obraz je Julijin,
 Podoba pa slovita —
 Redovnic teh spomin:
 To divno lice njeno
 Proslavljali so vsi.
 A zdaj? — Pod hladno steno
 Tu notri mrtvo spi.

Prelepe nje kreposti
 S ponosom zrl je red;
 Le žal, da v dneh mladosti
 Ostavila je svet.«

Zamolklo zaropoče
 V železnih durih ključ,
 In v kamenite ploče
 Tresoča vpre se luč.
 Po kotih tam počiva
 Lobanj tisóč na tleh
 In sanje smrtne sniva
 Na zrušenih kosteh. —
 In deva gleda rake
 Z imeni slavnih žen,
 In gleda kostenjake,
 Nesprosne smrti plen.

Od krste pa do krste
 Cerkovnik hodi ž njo;
 Imen ji kaže vrste
 Rodbin iz znanih sto.
 A tam poleg globeli
 Pokaže on molčé
 Na ploči zatemneli
 Izsekano ime.
 Posveti s svečo v rako,
 Razbrska v njej kosti:
 »»Poglejte sliko tako:
 Tu Julija leži.«

Z Velénj gospici strese
Kosti in mozeg mraz,
Oči ji zasolzé se,
Obrne proč obraz.
V ročice bele joče
In kliče in ječí:
»O mož, je-li mogoče?
To Julija pač ni!
Kako obraz na steni
Uzor predstavlja tak?«
A hladno mož omeni:
»To njen je kostenjak!«

Ostavita grobišče,
Devici ni mirú:
Korak ji več ne išče
Velenjskega gradu.
K redovnicam se vrne
Na prostor posvečen,

Kaj čuti, jim odgrne —
Razkrije svoj namen. —

* * *

Pa čas je zob nabrušen
Zastavil v samostan:
Do tal je zid porušen,
Molitve glas pregnan.
Stojé pa spodaj groblje,
In ni jim mar razpad,
Tam stene le je globlje
Izklesal smrti glad;
Tam krije krsta stara
Okostje Juliji,
Ob njih pa Soror Klara
Velenjska mrtva spi.
Razjedena odela —
Pogled izdolben, vdrt —
Reži lobanja bela —:
Tako caruje smrt.

A. M.

Luka Vrbec.

(Zgodovinska povest iz 16. stoletja. — Spisal *Podgoričan*.)

IV. Odločni korak.

(Dalje.)

Ro v torek zjutraj ni bilo
še od nikoder gospoda
Blaža, ni dvomil več cer-
kovnik, da je ali ubit ali
pa zaprt. Tako dolgo bi mož
prostovoljno nikakor ne izostal
z doma.

Tu začnó Črčku še druge misli beliti
glavo. »Ako ne bode katoliških duhov-
nikov in ako ne bode maš in drugih
cerkvenih opravil, kaj pa bode z mojo
službo? Cerkovnika bodo odpravili, mene
zapodili, in iskati bodem moral drugodi
kruha.« Tako je sklepala njegova pri-
prosta, vendar umna glava. »Sedaj je
čas, da delam, ali pa nikoli več. Gos-
poda Blaža moram dobiti. Ako ugonobé

njega, potem je odzvonilo pri nas stari
veri.«

Tudi to jutro se je sešlo mnogo ra-
dovednih ljudij. Zvedavo so se ozirali,
idoč proti cerkvi, na župnikovo biva-
lišče, ali ni morebiti tam kake izpre-
membe. Ne opazivši ničesar — bilo je
zunaj hiše vse po navadi —, šli so do
cerkve in se pred zvonikom zbirali v
gručé. Danes se cerkovnik ni obotavljal
pri raznih opravilih, tudi ni miril ljudij,
ampak ko jih vidi dovolj pri cerkvi in
jih pregleda, češ, ali se more nanje za-
našati, pozove jih, ali ne bi šli ž njim v
župnišče. Vsi moški so pripravljeni. A ker
je cerkovnik slutil, da utegne biti pri
župniku vsaj nekoliko ljudij za varstvo